

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně. Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobců:

- a) H. S.-R.
- b) R. M. B.
- c) A. G.
- d) Ch. S.-S.
- e) E. S.
- f) E. S.
- g) G. W.

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Ondřejem Rathouským
sídlem Bělehradská 299/132, 120 00 Praha

- h) G. S.-R.-R.
- i) L. S.-R.-R.

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Magdalenou Dvořákovou
Cilinkovou,
sídlem Bolzanova 1615/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

Státní pozemkový úřad
sídlem Hroznová 227/17, 603 00 Brno

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

- 1) **Lesy České republiky, s. p.,**
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

2) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, územní pracoviště Brno

sídlem Příkop 11, 602 00 Brno

3) Město Blansko

sídlem nám. Svobody 32/3, 678 01 Blansko

4) Mendelova univerzita v Brně

sídlem Zemědělská 1, 613 00 Brno

5) Jihomoravský kraj

sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

6) Národní památkový ústav

sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2020, sp. zn. 1RP4052/2011-130753, č. j. SPU 359888/2020,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Státní pozemkový úřad – Krajský pozemkový úřad pro Jihomoravský kraj rozhodnutím ze dne 5. 10. 2020, č. j. SPU 318/01/AN/2690 359888/2020, rozhodl dle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), že žalobce a), původní žalobkyně M. S.-R.-R. [jejími nástupci jsou žalobci h) a i)] a původní žalobkyně I. S. [jejími nástupci jsou žalobci b) až g)] nejsou vlastníky nemovitých věcí – pozemků PK st. XA stavební plocha o výměře 896 m² s budovou čp. XB, PK st. XC stavební plocha o výměře 284 m² s budovou čp. XD, PK st. XE stavební plocha o výměře 187 m² s fořtovnou čp. XF, PK st. XG stavební plocha o výměře 191 m² se stodolou, PK st. XH stavební plocha o výměře 374 m² s chlévem, PK st. XCH stavební plocha o výměře 36 m² se sklepem, vše v kat. ú. K., nyní dle KN pozemky p.č. st. XI zastavěná plocha a nádvoří, p.č. st. XJ zastavěná plocha a nádvoří, p.č. st. XK zastavěná plocha a nádvoří, p.č. st. XL zastavěná plocha a nádvoří, p.č. st. XM zastavěná plocha a nádvoří, p.č. st. XN zastavěná plocha a nádvoří, vše v kat. ú. K.; pozemků PK č. XO les o výměře 935 m², PK č. XP louka o výměře 356 m², PK č. XQ role o výměře 1617 m², PK č. XX role o výměře 1898 m², PK č. XY role o výměře 2532 m², PK č. XZ role o výměře 990 m², PK č. XXA cesta o výměře 1155 m², PK č. XXB role o výměře 1234 m², vše v kat. ú. K., nyní dle KN pozemky p.č. XXC lesní pozemek, p.č. XXD trvalý travní porost, p.č. XXE trvalý travní porost, p.č. XXF trvalý travní porost, XXG trvalý travní porost, p.č. XXH

trvalý travní porost, p.č. XXCH ostatní plocha, p.č. XXI ostatní plocha, p.č. XXJ trvalý travní porost, vše v kat. ú. K.; pozemků PK č. XXXK pastva o výměře 927 m², č. XXL les o výměře 964 m², č. XM les o výměře 5 025 m², č. XXN pastva o výměře 807 m², č. XXM les o výměře 10755 m², vše v kat. ú. K., nyní dle KN pozemky či části pozemků p.č. XXM ostatní plocha, p.č. XXO vodní plocha a p.č. XXP vodní plocha, vše v kat. ú. K., p.č. XXQ lesní pozemek a p.č. XXX lesní pozemek, XXY, vše v kat. ú. T., p.č. XXZ ostatní plocha, p.č. XXXA ostatní plocha, p.č. XXXB lesní pozemek, části p.č. XXXC orná půda, části p.č. XXXD ostatní plocha, p.č. XXXE ostatní plocha, části XXXF ostatní plocha, části XXXG ostatní plocha, části p.č. XXXH lesní pozemek, vše v kat. ú. B.; a nevydal jim tyto nemovitosti do vlastnictví. Žalovaný taktéž uvedl, že na označené nemovitosti se vztahuje věčná působnost zákona o půdě (§ 1 odst. 1 ve spojení s § 30 zákona o půdě).

2. Důvodem rozhodnutí je skutečnost, že vlastnické právo k označeným nemovitostem přešlo z původního vlastníka, H. M. S.-R., na Československou republiku podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa. Stěžejní předběžnou otázkou pak bylo státní občanství H. M. S.-R., tedy zda byl oprávněnou osobou dle § 4 odst. 1 zákona o půdě ve spojení s § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. Tuto otázku pravomocně rozhodlo Ministerstvo vnitra v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2009, č. j. VS-953/51/2-1998, tak, že československé státní občanství H. M. S.-R. nebylo zachováno.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobci se domáhají vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 28 Cdo 3745/2011, namítají, že žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodoval o nemovitostech, jež nebyly předmětem žádosti o vydání nemovitostí. Chybí tak zákonný podklad pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 1 správního řádu). Jednotlivé nemovitosti dle zápisu v pozemkových knihách rovněž neodpovídají v rozhodnutí označeným nemovitostem dle aktuálního zápisu v katastru nemovitostí. Z napadeného rozhodnutí tak nelze seznat, na které nemovitosti, resp. na které části nemovitostí, dle aktuálního zápisu v katastru nemovitostí napadené rozhodnutí dopadá, toto rozhodnutí je tak rovněž vnitřně rozporné. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí zásadními vadami, které činí napadené rozhodnutí nicotným ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu. Žalobci konkrétně uvádějí, že z devatenácti položek nemovitostí, o jejichž vlastnictví žalovaný rozhodoval, u devíti z nich neodpovídá výměra pozemkovým knihám a katastru nemovitostí, a u čtyř dalších není zřejmé, jakou část parcel rozhodnutí zahrnuje.
4. V doplnění žaloby ze dne 11. 3. 2021 žalobci uvedli, že další dvě položky nemovitostí byly v napadeném rozhodnutí označeny správně. V této části již tedy napadené rozhodnutí za nicotné nepovažují.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobců

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje žalobu zamítnout. Napadené rozhodnutí podle něj není zatíženo takovými vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Dále upozornil, že v průběhu správního řízení vyzval žalobce k vyjádření k podkladům řízení dle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, přičemž tehdejší právní zástupce žalobců po nahlédnutí do spisu neuvedl, že by snad označené pozemky neexistovaly či měly nesprávnou výměru. Žalovaný má dále za to, že žalobci nevyužili možnosti posouzení namítané nicotnosti u nadřízeného správního orgánu (§ 77 odst. 2 správního řádu), pročez nevyčerпали všechny opravné prostředky.

6. Žalobci v replice reagovali, že nicotnost rozhodnutí je objektivní skutečnost, je tedy irelevantní, pokud se bývalý právní zástupce žalobců v tomto smyslu nevyjádřil. Podnět dle § 77 odst. 2 správního řádu není řádným opravným prostředkem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65). Žalobci dále uvedli další důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí – nepřipustnou (konstitutivní) aplikaci dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud usnesením ze dne 10. 3. 2021, č. j. 29 A 174/2020-107, soud řízení přerušil podle § 48 odst. 2 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť s ohledem na povahu nyní projednávané věci (přezkum rozhodnutí o vydání konfiskovaných nemovitostí podle zákona o půdě) a na skutečnost, že z důvodu úmrtí žalobkyně c) nebyl znám okruh oprávněných dědiců po žalobkyni c), coby potenciálních procesních nástupců v nyní probíhajícím řízení, neboť dědické řízení nebylo dosud skončeno, krajský soud rozhodl o přerušení řízení o podané žalobě.
8. Krajský soud byl následně přípisem právního zástupce žalobců a) a b) informován o průběhu dědického řízení, resp. o jeho výsledku, a proto krajský soud shledal, že odpadl důvod pro přerušení řízení, pročez dle § 48 odst. 6 s. ř. s. vyslovil ve výroku I. tohoto rozsudku, že se v řízení pokračuje, a to s právními nástupci po zemřelých žalobkyních b) a c), neboť tito vyslovili souhlas se vstupem do řízení ve smyslu § 107 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), dle něhož platí, že *„ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří vstoupili do práva nebo povinnosti, o něž v řízení jde.“*
9. Krajský soud se dále zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Podle § 68 písm. b) s. ř. s., je žaloba proti rozhodnutí nepřipustná, *„jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.“*
10. Pravomoc soudů v občanském soudním řízení je pro tyto věci založena v § 7 odst. 2 o. s. ř., který stanoví, že spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení za podmínek uvedených v části páté o. s. ř.
11. Obecně platí, že rozhodl-li pozemkový úřad postupem podle § 9 odst. 4 zákona o půdě tak, že určitá osoba není vlastníkem nemovitostí, na které podle tohoto zákona uplatnila nárok, může se taková osoba domáhat vydání nemovitostí žalobou podanou podle části páté občanského soudního řádu (§ 244 a násl. o. s. ř.) proti osobě povinné. O takové žalobě je příslušný rozhodovat soud v občanském soudním řízení, nikoli soud ve správním soudnictví [srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 22. 6. 2004, č. j. Konf 123/2003–7]. Správnímu orgánu (pozemkovému úřadu) je sice svěřeno autoritativní rozhodování; rozhoduje se tu ale o tom, zda oprávněná osoba je nebo není vlastníkem, tedy o věci soukromoprávní.
12. Pravomoc soudů v občanském soudním řízení ovšem není dána ve všech případech rozhodnutí v řízení o nároku dle § 9 zákona o půdě. Bude totiž založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí (srov. např.

usnesení zvláštního senátu ze dne 3. 11. 2009, č. j. Konf 84/2008–9). Pravomoc správních soudů je naopak dána v případě rozličných procesních a jiných speciálních institutů – jedním z nich je pak určení nicotnosti správního rozhodnutí (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011–25). Krajský soud je tedy příslušný rozhodnout o žalobě.

13. Krajský soud má taktéž za to, že žalobci vyčerpali všechny řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Jak správně upozornili žalobci, podnět dle § 77 odst. 2 správního řádu není řádným opravným prostředkem. Žaloba byla taktéž podána včas, neboť počátek lhůty pro její podání je určen dnem oznámení rozhodnutí ve věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010–65).
14. Žaloba však není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Vady, které žalobci napadenému rozhodnutí vytýkají, nezakládají jeho nicotnost.
15. Dle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
16. Vhodné je taktéž odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006–74: *„Nicotnost [...] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času.“*
17. První vadou napadeného rozhodnutí, která má způsobovat jeho nicotnost, žalobci spatřují v tom, že žalovaný rozhodl o pozemcích, o jejichž vydání žalobci nežádali.
18. Ve výzvě ze dne 9. 12. 1992 původní žalobkyně M. S.-R.-R. uplatnila nárok na vydání nemovitostí „zapsaných v MZD knihovni vložky 350, 414, 476“. K této výzvě se dne 30. 12. 1992 připojila i původní žalobkyně c) I. S.
19. Ve výzvě ze dne 21. 12. 1992 žalobce a) vznesl restituční nároky na všechny nemovitosti ležící ve v okrese Blansko. Mimo jiné se jednalo o nemovitosti uvedené ve výpisu z moravských zemských desek kn. vl. č. XXCH v kat. ú. Kulířov a Kuničky. Žalobce a) současně požádal o součinnost správních úřadů, neboť se mu nepodařilo opatřit výpisy z evidence nemovitostí.
20. V doplnění výzvy ze dne 29. 1. 1993 rozšířila původní žalobkyně M. S.-R.-R., svůj nárok o všechny majetek, který ke dni konfiskace patřil jejich původnímu vlastníku – H. M. S.-R. Stejným způsobem se vyjádřila i původní žalobkyně I. S. Pro případ nemožnosti vydání těchto pozemků požádaly původní žalobkyně o převedení jiných pozemků, případně aby byly finančně odškodněny.
21. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce a) a původní žalobkyně ve svých výzvách nespecifikovali restituované nemovitosti vždy naprosto konkrétně, často povšechně odkázali na obsah pozemkových knih. Z níže citované judikatury však vyplývá, že to nezpůsobovalo vadu podání a nemožnost jejich posouzení.

22. Ústavní soud totiž opakovaně zdůraznil, že restituční zákony musí být interpretovány ve vztahu k žadatelům co nejvstřícněji, v duchu snahy o zmírnění některých krivd, v jejichž důsledku k odnětí majetku došlo (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 1. 1996, sp. zn. I. ÚS 154/95, ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. I. ÚS 754/01 nebo ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 2896/09; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>).
23. Konkrétně k žádostem podle § 9 zákona o půdě potom Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 371/98, uvedl, že „*zákon o půdě blíže nespecifikuje náležitosti podání (a to jak co do obsahu, tak ani co do jeho formy) k uplatnění nároku u pozemkového úřadu*“ a v nálezu ze dne 26. 10. 2004, sp. zn. IV. ÚS 575/03, konstatoval, že „*Podle zákona o půdě byl nárok na restituci řádně uplatněn, byla-li podána výzva u pozemkového úřadu. Nebyly v něm stanoveny žádné formální ani obsahové náležitosti takové výzvy, a to na rozdíl např. od výzvy podle § 5 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, která musela být písemná, a z hlediska obsahu musel v ní být uveden způsob převzetí věci státem. Protože se touto výzvou zahajovalo správní řízení, platí pro její formální a obsahové náležitosti obecné ustanovení zákona o správním řízení o náležitostech podání. Výzvu proto bylo možné učinit písemně nebo ústně do protokolu. Co se podáním sleduje, pak bylo nutné ve smyslu § 19 odst. 2 spr. ř. posuzovat podle obsahu a nikoliv podle označení.*“ V nálezu sp. zn. IV. ÚS 371/98 Ústavní soud také zdůraznil, že žádosti podle § 9 zákona o půdě podávané k pozemkovému úřadu jako správnímu orgánu je třeba posuzovat vstřícně k žadateli.
24. Z uvedeného má krajský soud za to, že žalobce a) a původní žalobkyně ve výzvách jasně uvedli, že se podle zákona o půdě domáhali vydání majetku odebraného jejich předkovi na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., přičemž se mimo jiné mělo jednat o nemovitosti v kat. ú. Břeclav, Kulířov, Kuničky a dalších. V souladu s požadavkem vstřícného posuzování žádostí podle zákona o půdě tak správní orgány měly výzvy vyložit v tom smyslu, že jimi žalobce a) a původní žalobkyně domáhaly vydání všech zemědělských pozemků, na jejichž vydání jim podle jejich názoru mohl vzniknout nárok, a nikoliv jen pozemků ve výzvách výslovně specifikovaných (srov. obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2021, č. j. 10 A 64/2018-365, body [73 až 86]).
25. Žalovaný se pokusil tyto nemovitosti identifikovat. Pokud by žalovaný nebyl schopen správně ztotožnit nemovitosti, jejichž vydání se žalobci domáhají, pak by bylo namíste požadovat bližší identifikaci ze strany žalobců, případně polemizovat na téma, jaký je rozsah vstřícnosti, který je třeba vůči restituentům požadovat. Rozhodně však nelze přistoupit na tvrzení žalobců, že nesprávná identifikace nemovitostí v napadeném rozhodnutí způsobuje jeho nicotnost. Nejedná se totiž o nezhojitelnou vadu, již by nebylo možno napravit v řízení před civilními soudy. Dle § 250j o. s. ř. může soud v řízení podle části páté rozhodnout jinak, než rozhodl správní orgán a nahradit jeho rozhodnutí.
26. K odkazu žalobců na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 28 Cdo 3745/2011, krajský soud uvádí, že Nejvyšší soud jako vady způsobující nicotnost rozhodnutí pozemkového úřadu označil zaprvé „*nesprávnou identifikaci pozemků, neberoucí v úvahu okolnosti jejich přečíslování v roce 1957.*“ Pozemkový úřad tedy rozhodl o vydání pozemků parc. č. XXXI, XXXJ, přičemž přehlédl, že při přečíslování vznikly pozemky parc. č. XXXK, XXXL a XXXM, jež byly přiděleny fyzickým osobám (právním předchůdcům žalobců ve věci řešené Nejvyšším soudem). Pozemkový úřad tedy rozhodl o něčem, k čemu neměl pravomoc, neboť dle § 6 odst. 1 zákona o půdě lze vydat pouze nemovitosti, které přešly „*na stát nebo jinou právnickou osobu.*“ Nejvyšší soud tedy první důvod nicotnosti shledal v jiném pochybení, než namítají žalobci. Druhý a *stěžejní* důvod pro vyslovení

nicotnosti Nejvyšší soud shledal v tom, že pozemkový úřad rozhodl o nemovitostech, jež nemohly být předmětem restituace a nespádaly tedy pod rozhodovací pravomoc pozemkového úřadu. Opět tedy jde o jinou vadu, než namítají žalobci v nyní projednávané věci. V nyní řešené věci totiž žalovaný potvrdil, že označené pozemky spadají do působnosti zákona o půdě. Navíc v této části byly závěry Nejvyššího soudu již judikaturně překonány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2019, č. j. 9 As 188/2018-52, bod [19]). Na základě uvedeného má krajský soud za to, že závěry citovaného rozsudku Nejvyššího soudu nejsou v nyní řešené věci aplikovatelné.

27. Druhou vadu způsobující nicotnost napadeného rozhodnutí žalobci shledávají v tom, že nesouhlasí výměra některých nemovitostí v katastru nemovitostí oproti údajům v pozemkových knihách. Zde krajský soud pouze poznamenává, že skutečnost, že žalovaný měl nesprávně zjistit skutkový stav (výměru nemovitostí, na něž se vztahoval zákon o půdě), může způsobovat pouze nezákonnost napadeného rozhodnutí, nikoliv jeho nicotnost. Krajský soud se neztotožňuje ani s tvrzením žalobců, že by napadené rozhodnutí bylo neurčité nebo vnitřně rozporné. Z výroku napadeného rozhodnutí je seznatelné, o kterých nemovitostech žalovaný rozhodoval, výrok je tedy přezkoumatelný. Ve správním spisu jsou obsaženy podklady od katastrálních úřadů, na základě nichž žalovaný zjistil, kterým nemovitostem v katastru nemovitostí odpovídaly nemovitosti konfiskované předku žalobců. Žalobcům tedy nic nebrání věcně argumentovat ve prospěch jejich tvrzení, že žalovaný nesprávně vymezil označené nemovitosti.
28. V replice žalobci doplnili další důvod pro vyslovení nicotnosti – konstitutivní aplikaci dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. Své tvrzení založili na odborném stanovisku prof. JUDr. M. K., Csc. Žalobci svoje námitky směřují proti pravomocnému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2009, č. j. VS-953/51/2-1998. Tuto argumentaci musí ale krajský soud odmítnout, neboť se mýlí s předmětem řízení v nyní posuzované věci, a již proto nemůže být důvodná (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3346/20). Uvedené rozhodnutí bylo samostatně soudně přezkoumatelné a k tomuto přezkumu také došlo. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2008, č. j. 8 Ca 342/2006-180, zamítnuta. Jelikož kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze byla žalobcem podána opožděně, Nejvyšší správní soud ji usnesením ze dne 9. 4. 2009, č. j. 6 As 7/2009-262 odmítl. Ústavní stížnost proti rozhodnutí žalovaného z roku 2006 pak byla Ústavním soudem odmítnuta pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání zákonných procesních prostředků k ochraně práva. Rovněž žádost o povolení obnovy řízení byla žalovaným zamítnuta a ani v navazujících řízeních před soudy nebyli žalobci úspěšní.
29. Krajský soud považuje postup žalovaného, který při rozhodování v právě projednávané věci vycházel z rozhodnutí Ministerstva vnitra z roku 2006 za souladný se zákonem, neboť právě toto rozhodnutí pravomocně a meritorně rozhodlo o otázce zachování československého státního občanství předka žalobců. Napadené rozhodnutí tedy není nicotné ani z toho důvodu.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

32. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. května 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu